

KINDEREN HOREN NIET IN DE CEL

Volgens het ook door Israël geratificeerde kinderrechtenverdrag horen kinderen niet in de gevangenis. Toch zitten in Israël honderden kinderen in gevangenissen.

Palestijnse kinderen, uit Oost Jeruzalem of de andere bezette gebieden. En is dit wegens zware vergrijpen? Meestal omdat ze op het verkeerde moment op de verkeerde plaats zijn, althans volgens het Israëlische leger.

Zoals die jongen van 10 die in Hebron gearresteerd werd toen hij voor zijn moeder brood ging kopen.

Of, zoals Ahed Tamimi, als ze probeert een Israëlische soldaat van hun privéterrein te verjagen en, bij diens weigering, hem een klap geeft. 8 maanden gevangenis. Zij was toen 16 jaar.

Veel kinderen zijn nog veel jonger, vaak rond de 12 jaar, als ze eenzaam in de gevangenis verdwijnen na een militair schijnproces.

Het resultaat van de detentie is in vele gevallen dat zij na hun detentie niet meer de concentratie opbrengen om hun school af te maken. Bovendien worden ze soms, want zijn ze misschien niet akkoord gegaan om een verkliekersrol te spelen voor de bezetter?

In Nederland hebben we voor vluchtelingenkinderen jaren gestreden voor 'geen kind in de cel'. En dat is grotendeels gelukt. Niet volledig, helaas, bij gedwongen uitzettingen.

Voor Palestijnse kinderen geldt dit beslist niet. Als het 'vergriep' hoogstens vraagt om een gesprek met een maatschappelijk werker, zoals dat in Israël voor Joden geldt, geldt voor Palestijnen 6 tot 8 maanden eenzame opsluiting, vanaf een jaar of twaalf.

Toch menen velen in Nederland dat er sprake zou zijn van een rechtstaat. Maar een staat die dit soort praktijken hanteert corrupteert de ander én zichzelf.

Kairos-Sabeel heeft een kaartenactie gestart, waarmee kinderen in of na detentie via YMCA een bemoediging krijgen. Die kaarten zijn op ons kantoor te krijgen.

Helaas heeft de Israëlische postdienst de eerste zending 'zoekgemaakt'.

Volgens hen omdat er op moment van bezorging niemand in de postbus aanwezig was (!).

Jan van der Kolk, namens Kairos-Sabeel lid van de Palestijnse kinderrechtencoalitie

Foto's: Active Stills en AFP-foto uit Trouw bij het post-bericht

PALESTIJNSE VERHALEN

Palestina is constant in het nieuws. Maar weten we wat jonge Palestijnen echt bezig houdt? Wat maakt hen gelukkig, waar maken ze zich zorgen om? Wie zijn hun helden?

Next to Normal - Palestinian Stories Untold is verteltheater: vier jonge Palestijnen vertellen oude en recente verhalen om zo het publiek mee te nemen naar Palestina in een persoonlijke, soms hilarische en soms politieke voorstelling. Het persoonlijke is altijd politiek, maar soms is het leven ook even helemaal niet politiek. Drie van de vier acteurs, Jasmin Shalda, Rabee Hanani, Saje Dumarie en Zesar Obead, wonen en werken op de Westbank en zijn verbonden aan het Ashtar Theatre in Ramallah, in samenwerking waarmee deze productie tot stand komt. Deze Engelstalige (!) voorstelling speelt van 12 t/m 14 van 21.00-22.00 uur en op zondag 16 september van 18:30 - 19:30 in theater Nowhere, Madurastraat 90, Amsterdam - Indische Buurt. Kaarten € 12,50 op www.amsterdamfringefestival.nl.

UITWEG

INFOBULLETIN KAIROS-SABEEL NEDERLAND
SEPTEMBER 2018 * * * * * NUMMER 17
THEMA: KINDEREN EN HUN VERHAAL

WONDER

Ondanks dat op de West Bank vader, moeder en de jeugd van vandaag zijn geboren onder de druk van de bezetting en men heeft gezien hoe opa en oma worden vernederd door soldaten, is het een wonder dat het verzet van jongeren tegen de bezetting in Palestina over het algemeen vreedzaam verloopt, een klap in het gezicht van een soldaat die je tuin binnenkomt, daargelaten. En, messentrekkers zijn geen verzetslieden, maar criminelen.

Bij die jeugd in het niet zo heilige land, zitten wel heel veel stijfkoppen aan beide zijden van de vermaledijde Muur, gek gemaakt door onverantwoordelijke leiders: ze luisteren niet en zijn niet bereid hun mening te veranderen. Daar komt niets goeds van. Maar ook zijn er veel jongelui, die hopen op een vreedzaam naast elkaar leven van twee tot elkaar veroordeelde volken.

Hoop tegen beter weten in? Zachtmoedigen zullen de aarde beërven, zegt Mattheus... Over heethoofden worden niet zoveel goeds gezegd. Maar het klinkt zo soft en er gebeurt zo weinig wat moet geven.

Ondanks dat het dagelijkse leven op de West Bank wordt getekend door alles wat deze bezetting met zich brengt, zoals plotselinge invallen, beschietingen, willekeurige arrestaties en alle andere middelen om een volk onder de duim te houden, worden jonge Palestijnen verliefd op elkaar, worden er als gevolg van die liefde nieuwe Palestijntjes geboren, viert men feest als er iets moois gebeurt en flakkert elke keer de hoop op, dat het allemaal zal veranderen. Is dat geen wonder?

Ik sprak, liever: tekende met Palestijnse kindertjes, de hoop des vaderlands. Zonder tolk maar door middel van tekeningen. Worden ze later gewapende strijders of weren ze zich gewelddoos? Spes patriae.

Verandering kan je soms zelf bewerkstelligen, maar het gebeurt ook zonder dat je het verwacht. Niemand heeft de val van Berlijnse Muur voorzien in augustus 1989 en toch was het zover in november van dat jaar. Nu net is de vrede uitgebroken tussen Ethiopië en Eritrea, wie had dat kunnen denken? Wat een wonder.

Zou zo iets kunnen in Israël en Palestina? Maken we de verandering zelf of hopen we op een wonder?
Kees Blok, voorzitter Kairos-Sabeel Nederland